

Läs klimatartikeln som stoppades

Publicerad: 1 januari 2010

Författare: Fredrik Norman

Hans Bergströms artikel om "klimathotet" hann inte mer än publiceras på Dagens Nyheters nätupplaga, innan den togs bort. Nu har Hans Bergström gett LindeNytt tillfälle att publicera artikeln istället. Läs hela den "förbjudna" artikeln nedan.

Efter FN-fiaskot

Hans Bergström om behovet att tänka nytt i klimatfrågan.

Med Köpenhamnskonferensen över, vore det väl om vi lät den pågående "vargavintern" över Europa och Nordamerika kyla känslorna. Det finns ett behov, och borde finnas ett utrymme, för att reflektera på nytt över klimatfrågorna. I minst tre avseenden behövs en omstart:

Vetenskapen. Det gäng som har bildat kärnan i FN:s klimatpanel, IPCC, har agerat på ett sätt som är vetenskapligt fullständigt oacceptabelt. Forskarna ifråga har manipulerat data för att få dem att stämma med deras aktivistiska övertygelse, "to hide the decline" (i temperatur) som det heter i ett av de beramade e-mejlen. De har hellre förstört grunddata än överlämnat dem till det övriga forskarsamhället. Högkvalificerade forskare som den svenske professorn Wibjörn Karlén, expert på temperaturförändringar i arktiska områden, har nekats tillgång till klimatpanelens data för att kunna jämföra med sina egna. FN-gänget har systematiskt sökt hindra att vetenskapliga tidskrifter publicerar manus från forskare med andra data eller slutsatser. En forskare i nätverket tog på sig uppgiften att rensa Wikipedia från allt som kunde störa beskrivningen av en unik och katastrofal uppvärmning av jorden. Bland annat uttraderade han medeltidens värmeperiod från historien.

IPCC- kretsen har brutit mot fundamentala regler för vetenskaplig prövning och diskussion och bör ha förverkat allt förtroende i forskarsamhället. Med sitt nit att låta aktivismen gå före vetenskapen har den gjort stor skada även för FN. Dess fanatism behöver nu ersättas av en öppen vetenskaplig diskussion. Sedan 1979 finns det objektiva satellitdata av temperaturen i den lägre atmosfären, data som är oberoende av var mätstationer råkat placeras. De visar en ökning av jordens medeltemperatur

med 0,14 grader C per årtionde – något mer i norr, mindre vid ekvatorn.

Nästa fråga gäller kombinationen av orsaker. Kring detta behöver forskarsamhället mötas till öppet och kritiskt samtal. De kommande tio åren blir mycket viktiga att följa, givet att vi nu har låg solaktivitet och sedan ett par år ändrade Stilla-havsströmmar. Får vi rentav fallande temperatur på jorden eller tvärtom en logaritmisk uppgång kopplad till förstärkningsmekanismer? Svaret på den frågan ges inte av politiskt tyckande, utan av data och forskning. En sak är klar: de klimatmodeller som har presenterats av aktivisterna i FN stämmer inte.

Programmet. Som dansken Björn Lomberg och andra har visat, är extra miljarder som sätts in på forskning och utveckling en flerdubbelt bättre investering än miljarder av subventioner till ofärdiga och ineffektiva "energialternativ". En helt ny generation av kärnkraftverk, vätgasbilar och elbilar med hjälp av helt ny batteriteknik, teknik för "rent kol" – genombrott på dessa områden skulle ge verkliga framsteg utan svåra ekonomiska uppoffringar. Ett fokus bör ligga på kraftverk – helt enkelt för att de utgör stora, koncentrerade enheter där program för kärnkraft och "rent kol" får en betydande effekt i volym utsläpp. En gigantisk ökning av "klimatbistånd" till Afrika etc är däremot helt fel väg att gå. FN-fond för bistånd till Afrika leder mest till korruption – både inom FN och i mottagarländerna. Det finns inget reellt politiskt stöd i västvärlden för radikalt ökat bistånd, varför "klimatbistånd" mest skulle komma att ersätta sådant som stöd till barns hälsa och lägre födelsetal.

Processen. FN-spåret är kört i och med Köpenhamns-fiaskot. Framsteg kan inte nås med den här metoden. Med "framsteg" menar jag meningsfulla åtgärder för att minska världens beroende av fossila bränslen samt mänskliga utsläpp i atmosfären, något man kan vara för även om man misstror FN:s klimatpanel. Många talar nu om uppgörelser mellan block av länder (EU, USA, Kina, Indien) som ett alternativ. Men det finns anledning att pröva hela ansatsen på ett djupare plan. Utan Kyoto-protokoll har USA de senaste tio åren gjort lika mycket som Europa med Kyoto-protokoll. Varför? Därför att USA har haft innovationskraften från teknologisk utveckling och motivet att göra sig mindre beroende av importerad olja från skurkstater.

Dagens process bygger på att obehag ska fördelas mellan länder. Ett alternativt paradigm skulle kunna vara att en ädel tävlan inleds om vilket samhälle som är mest innovativt ifråga om att utveckla och introducera ny energiteknik – framtidens bilar, batterier, kärnkraftverk, naturgas och metoder för "rent kol". Thomas L Friedman skriver om dessa två motsatta ansatser i The New York Times (20/12-09).

En tävlan byggd på vem som utvecklar bäst forskning och utveckling, det främsta innovationssystemet samt den mest dynamiska ekonomin för omvandling skulle kunna åstadkomma det som ett trögt och korrupt FN-system inte förmår (se också min kolumn

i DN den 16 juli 2009 om detta frivilligspår efter en havererad Köpenhamnskonferens).
"Vem vinner?" är en mer appellerande fråga än "Vem tar på sig störst börda?".

Ledare publicerad i Dagens Nyheter den 31 december 2009.

Hans Bergström är docent i statsvetenskap, f.d. chefredaktör samt fristående kolumnist i Dagens Nyheter.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/las-klimatartikeln-som-stoppades/>